อาทิตย์
9
มิถุนายน

สัปดาห์ที่ 10
เทศกาลธรรมดา
ทำวัตรสัปดาห์ที่ 2

บทอ่านจากหนังสือพงศ์กษัตริย์ ฉบับที่หนึ่ง 1 พกษ 17:17-24

ต่อมา บุตรชายของหญิงเจ้าของบ้านป่วยอาการหนัก ในที่สุดก็ตาย นางจึงต่อว่าเอลียาห์ว่า “ท่านผู้เป็นคนของพระเจ้า ท่านต้องการอะไรจากดิฉัน ท่านมาที่นี่เพื่อเตือนให้ดิฉันระลึกถึงความผิด เพื่อฆ่าลูกชายของดิฉันหรือ” เอลียาห์บอกนางว่า “จงส่งลูกมาให้ฉันเถิด” เอลียาห์รับเด็กมาจากอ้อมกอดของนาง อุ้มไปวางบนเตียงของตนในห้องชั้นบนที่เขาพักอยู่ เขาร้องเรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า ทำไมพระองค์ทรงบันดาลให้เกิดเหตุร้ายแก่หญิงม่ายคนนี้ที่ต้อนรับข้าพเจ้าอย่างดี ทำไมพระองค์จึงทรงฆ่าลูกของนาง” เอลียาห์นอนทับเด็กคนนั้นสามครั้ง แล้วร้องเรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า ขอให้เด็กมีลมหายใจอีกครั้งหนึ่งเถิด” องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงฟังเสียงร้องของเอลียาห์ เด็กก็มีลมหายใจอีกครั้งหนึ่ง เขาก็มีชีวิต เอลียาห์นำเด็กจากห้องชั้นบนลงไปชั้นล่าง และมอบให้มารดา เอลียาห์พูดว่า “ดูซิ ลูกของเธอยังมีชีวิต” หญิงคนนั้นตอบว่า “บัดนี้ ดิฉันรู้แล้วว่าท่านเป็นคนของพระเจ้า และพระวาจาที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสจากปากของท่านก็เป็นความจริง”

เพลงสดุดี สดด 30:1-2,4-5ก,11-12

ก) ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้ายกย่องสรรเสริญพระองค์
เพราะพระองค์ทรงเชิดชูข้าพเจ้า
พระองค์ไม่ทรงปล่อยให้เหล่าศัตรูชื่นชมที่เห็นข้าพเจ้าประสบเคราะห์ร้าย
ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ พระองค์ก็ทรงรักษาข้าพเจ้า
ข) ท่านทั้งหลายผู้จงรักภักดีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า จงขับร้องสดุดีถวายพระองค์เถิด
จงสรรเสริญพระนามศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
พระพิโรธคงอยู่เพียงชั่วขณะหนึ่ง
แต่ความโปรดปรานของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดชีวิต
ค) พระองค์ทรงเปลี่ยนการร่ำไห้ของข้าพเจ้าให้เป็นการเริงระบำ
ทรงเปลื้องเสื้อผ้ากระสอบของข้าพเจ้าและประทานอาภรณ์งดงามให้ข้าพเจ้ายินดี
เพราะฉะนั้น ดวงใจข้าพเจ้าจะขับร้องถวายพระองค์มิหยุดหย่อน
ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ตลอดไป

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลอัครสาวกถึงชาวกาลาเทีย กท 1:11-19

พี่น้อง ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านทั้งหลายรู้ว่า ข่าวดีที่ข้าพเจ้าประกาศไปแล้วนั้น มิใช่ข่าวที่มาจากมนุษย์ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้รับมาจากมนุษย์ มิได้เรียนรู้จากมนุษย์ แต่ได้รับจากการเปิดเผยของพระเยซูคริสตเจ้า ท่านทั้งหลายต้องเคยได้ยินเรื่องชีวิตในอดีตของ

ข้าพเจ้าเมื่อยังยึดถือประเพณีของชาวยิว ว่าข้าพเจ้าเคยเบียดเบียนพระศาสนจักรของพระเจ้าอย่างรุนแรง และพยายามทำลายด้วย ข้าพเจ้าก้าวหน้าในลัทธิยิวมากกว่าเพื่อนชาวยิวรุ่นเดียวกันหลายคน และมีจิตใจร้อนรนอย่างยิ่งในการรักษาประเพณีของบรรพบุรุษ ครั้นแล้วพระเจ้าผู้ทรงเลือกสรรข้าพเจ้าไว้ตั้งแต่ยังอยู่ในครรภ์มารดา ก็ทรงเรียกข้าพเจ้าเดชะพระหรรษทานของพระองค์ และพอพระทัยที่จะสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้ประกาศข่าวดีถึงพระบุตรแก่บรรดาคนต่างศาสนา ข้าพเจ้าไม่รีรอที่จะปรึกษากับมนุษย์ผู้ใดเลย หรือแม้แต่จะขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อพบกับผู้เป็นอัครสาวกก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าออกเดินทางไปยังอาราเบีย และกลับมายังเมืองดามัสกัสอีก สามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อทำความรู้จักกับเคฟาส และพักอยู่กับเขาเป็นเวลาสิบห้าวัน ข้าพเจ้าไม่พบอัครสาวกอื่น ๆ นอกจากยากอบ ผู้เป็นน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า

บทอ่านจากพระวรสารนักบุญลูกา ลก 7:11-17

หลังจากนั้นไม่นาน พระเยซูเจ้าเสด็จไปที่เมืองหนึ่งชื่อนาอิน บรรดาศิษย์และประชาชนจำนวนมากติดตามพระองค์ไป เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ประตูเมืองก็ทรงเห็นคนหามศพออกมา ผู้ตายเป็นบุตรคนเดียวของมารดาซึ่งเป็นม่าย ชาวเมืองกลุ่มใหญ่มาพร้อมกับนางด้วย เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเห็นนางก็ทรงสงสารและตรัสกับนางว่า “อย่าร้องไห้ไปเลย” แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปใกล้ ทรงแตะแคร่หามศพ คนหามก็หยุด พระองค์จึงตรัสว่า “หนุ่มเอ๋ย เราบอกเจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด” คนตายก็ลุกขึ้นนั่งและเริ่มพูด พระเยซูเจ้าจึงทรงมอบเขาให้แก่มารดา ทุกคนต่างมีความกลัวและถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า กล่าวว่า “ประกาศกยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นในหมู่เรา พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมประชากรของพระองค์” และข่าวเรื่องนี้ก็แพร่ไปทั่วแคว้นยูเดียและทั่วอาณาบริเวณนั้น

ข้อคิด

มีพระเจ้าก็มีชีวิต เกิด แก่ เจ็บ ตาย ไม่ได้เป็นบ่อเกิดแห่งทุกข์สำหรับผู้ที่มีพระเจ้าอยู่ในลมหายใจของเขา ความยินดีที่แท้จริงก็ยังไม่ได้อยู่ในการเกิด หรือการตาย แต่ความยินดีที่แท้จริง อยู่ในการยอมรับการประทับอยู่ของพระเจ้าในการเกิดหรือตายนั้นต่างหาก